

SELDA

Mama má rada iba sestru. Je to pochopiteľné, sestra je pekná a múdra. Nosí zo školy samé jednotky, no doma sa neučí, neviem, ako to robí. Vyhráva všetky recitačné a literárne súťaže, aj krajské kolá. Ani ja sa už sama doma neučím, nepomáha to. Iba vtedy, keď dostanem zlú známku, vtedy sa musím. Mama si sadne ku mne a skúša ma alebo mi dáva dikťáty, lenže obyčajne urobím veľa chýb a mama potom strašne kričí a zmláti ma. Veľmi by som chcela nerobiť tie chyby, aby toľko nekričala. Nech ma aj mláti, to mi až tak neprekáža, beztak mám stále modriny na rukách a nohách, ale niektoré sú aj z bicykla. Niekedy sa rozbehnem veľmi rýchlo, vtedy mi okolo hlavy sviští vietor a nepočujem ten krik, no minule, keď som fičala po lesnom chodníku, nabehla som na hrubý koreň a spadla som, roztrhla som si nové rifle a mama zase strašne vrieskala. Zamkla dvere, aby som nemohla ujsť, tak som si ukazovákmi zapchala uši, lenže to sa nesmie, teraz už viem, že je drzosť zapchávať si uši, keď niekto dospelý kričí, lebo mama začala

vrieskať ešte viac a zbila ma varechou. Predtým ma bila iba rukami, ale ja som si zakryla tvár dlaňami a vystrčila som lakte, mám ich poriadne špicaté a mama si udrela ruku, musela si na ňu dať octanovú masť. Ani to sa nepatrí, otfčať lakte proti vlastnej mame, vraj. Minule som čítala v jednej knihe, že si môžeme sami za svoj osud, že všetko, čo sa nám stane, je dôsledkom našich vlastných činov, tomu rozumiem, keď si roztrhnem drahé rifle, zaslúžim si trest, samozrejme. Ale niekedy je všetko inak – ako s tým prsteňom. Do školy prišla Julkina mama, vraj jej zmizol zlatý prsteň, deň predtým sme si u Julky robili projekt z biológie, viem pekne kresliť a ona zase ovláda učivo, išlo nám to výborne. Tvrdila som, že som ho nevzala, ani som u nich žiadny prsteň nevidela, Julka sklopila oči a mlčala. Triedna pre istotu upozornila všetkých rodičov, aby skontrolovali veci svojich detí, či niekto ten prsteň neukrýva, dajte dobrý pozor, pani Jančíková, pošepľajte mojej mame, vaša dcéra tam bola na návšteve, no nepriznala sa... Mama mi prehľadala zásuvky, vysypala aktovku, prezrela vrecká na všetkých miki-nách, dokola sa vypytovala, kde je ten prsteň, neskoro večer ju to už konečne prestalo baviť a dovolila mi ísť spať. Vtedy sa mi prvý raz snívalo o tej žene.

Na druhý deň u nás zazvonila Kata s babkou, Katin otec je vo väzení a mama sa niekam stratila, preto sa o Katu stará babka. Našla ten prsteň v bielej ponožke, ktorú mala Kata vo vrecku na prezuvky. Odkiaľ ho máš, spýtala sa, dala mi ho Lucia, odvetila Kata. *Naozaj si jej ho dala?* Nikdy som ten prsteň nevidela, povedala som. Neklam, mama zvýšila hlas, stále mi klameš, povedz pravdu! Hlas sa jej už triasol, no ja som nevedela, čo povedať, dívala som sa na Katu, ktorá opakovala ako papagáj: dala mi ho, dala... Ukazovák jej babky vystrelil oproti

mne. Lucia, ty jediná si bola u Julky, musela si ho vziať len ty, schovala si si ho u našej Katky, aby nebolo zle na teba, povedz pravdu! Povedz pravdu, kričala mama a Kata kývala hlavou zhora nadol. *Dala mi ho, dala...* Zrazu som sa nemohla nadýchnuť, chcelo sa mi plakať, nevedela som to zadržať, nevedela som nič povedať – vidíš, teraz si ticho, kričala mama, to znamená, že si klamala – potom ku mne priskočila a začala ma ťahať za vlasy, nechajte ju, povedala Katina babka, ale strašne potichu.

Ráno sme s mamou išli k Julke, jej mama nám otvorila v zelenom froté župane, voňala kávou. Mama Julkinej mame dlho niečo vysvetľovala, potom ma posotila dopredu – ospravedľni sa! Prepáčte mi to, povedala som, ale Julkina mama mlčala.

Aby ti to bolo jasné, na polroku budeš mať dvojku zo správania, rozhodla triedna. Stála som pri tabuli pred celou triedou. *Vaša spolužiačka Lucia kradla.* To je veľmi vážny priestupok, keby bola dospelá, hrozí jej väzenie... učiteľka hovorila ďalej, ale ja som už nič nepočula. Zrazu sa Julka rozplakala, vraj, musím vám niečo povedať. A potom medzi vzlykmi vyklopila, ako to celé bolo. Prsteň dala Kate ona, Kata jej nahovorila, že doma nemajú čo jesť, lebo im rodičia neposielajú žiadne peniaze, no babka by nikdy nedovolila, aby jej pomáhali cudzí ľudia. Preto by Kata potajomky dala prsteň do záložne. Keby sa babka spýtala, odkiaľ vzala peniaze, povedala by, že vyhrala vedomostnú súťaž v televízii, v nejakej zahraničnej, lebo slovenské programy babka poctivo sleduje. Katina babka to naozaj nemá ľahké, je dôchodkyňa, dostáva však nejaké sociálne dávky. Julka ma prosila o odpustenie, aj triedna sa mi ospravedlnila – tú dvojku, samozrejme, nebudeš mať –mne to však bolo jedno, dobre som vedela, že som nekradla, lenže moja mama neverila mne, ale Kate a jej babke.

Zo školy som išla sama, naschvál som vynechala obed. Po chodníku na druhej strane cesty tlačila mladá mamička jednou rukou kočík, v druhej zvierala dve vôdzky, na každej z nich bol trpasličí pinč – jeden hnedý a druhý čierny, zrejme sa s mužom nevedeli rozhodnúť pre farbu, keď si ich kupovali. Psy boli nepokojné, napínali vôdzky, chceli sa rozbehnúť. Vedľa kočiara cupitalo dieťa, aktovka na chrbte poskakovala v rytme chôdze, chlapcovi sa nezastavili ústa, tak veľmi chcel mame vyrozprávať všetko naraz – že na telocviku všetkých predbehol, že sa už naučili písmeno H a že na obed boli dukátové buchtičky. Matka mechanicky prikyvovala, očami nervózne sledovala psy.

Nešla som rovno domov, zamierila som do parku. Listy zo stromov už takmer opadali, chcela som si nejaké nazbierať, z javorových sú pekné obrázky. Z Jednoty pred parkom sa vyrojil húf chalanov, bol tam aj Juro z našej triedy, ostatní boli ôsmaci, vybrali sa rovnakým smerom ako ja. Pridala som do kroku, ale dobehli ma hneď – ideme si pohúliť, uškrnul sa Juro, poď s nami. V ruke mu svietila krabička Malboriek, myslela som, že deťom do osemnásť rokov cigarety nepredávajú. Chalani majú aj niečo lepšie, všimol si Juro môj pohľad, uvidíš...

Zazvonil mi mobil, chvíľu som sa hrabala v taške, volala mama. Vypni si to, prikázal mi Juro, vyhovoriš sa, že sa ti vybil. Poslúchla som ho, ani to nebolo ťažké. Daj si, jeden z ôsmakov postrčil predo mňa ušúľanú cigaretu, voňala zvláštne sladkasto, vzala som ju a potiahla do seba, nasledoval kašeľ, samozrejme. A rehot chalanov. Viac mi chutia Malboriky, povedala som, ôsmať sa iba uškrnul, chytil ma za rameno a odtiahol kúsok nabok. Znaleyky po mne prebehol pohľadom, vyzeral ako môj otec, keď si kedysi dávno kupoval nové auto, ešte si nemala krámy, čo? Cítila som, ako mi horí tvár, on sa znenazdajky